

Convivències d'escolans de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat

▶ De l'1 al 4 de juliol, trenta-sis nois de diverses parròquies de l'arxidiocesi de Barcelona i de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar en les convivències d'escolans que van tenir lloc a la casa d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues, organitzades pel Seminari Menor de Santa

Maria de Montalegre. Amb la participació dels seminaristes majors de les mateixes diòcesis com a monitors, els escolans van poder gaudir d'uns dies de pregària, esport i amistat per enfortir-se en el seguiment de Jesucrist i en la descoberta de la seva vocació.

GLOSSA

Treballar és dur

Un jove de dinou anys, immigrant força integrat, de família poc estructurada, amb una escolarització irregular, amb capacitat per estudiar però amb pocs hàbits d'estudi, ha trobat acompanyament en un grup de matrimonis que s'ha compromès a ajudar-lo materialment quan ha convingut i amb l'assessorament necessari en els aspectes acadèmics i en el procés de maduració. En començar aquest curs, el noi els comentà la duresa que comporta treballar. Un dels membres del grup que el segueix més de prop li adreçà un escrit en què li deia: «Treballar sempre és dur. Guanyar diners per pagar-nos la subsistència també costa i és dur. Sempre ha estat així. Totes les generacions, les persones joves i les grans, ho han comprovat. Tu tens la sort de tenir una feina. Cada dia, quan et lleves, saps que hi ha una responsabilitat que t'espera i unes persones que confien en el teu treball. Tenir feina, avui, no és una cosa més. Ho has de valorar.

»Tens una feina d'educador, treballas en un menjador escolar, i no fas un treball només per guanyar diners. Ho has de fer per ajudar els altres —nens petits en aquest mo-

ment—, per donar sentit a la teva vida, tenir un al·licient i no perdre el temps. Saber que cobreixes les teves necessitats materials amb el teu esforç i, també, que aquest treball et dóna possibilitat de seguir estudiant. Si tractes el treball com una feina desproveïda de valors i només com un *curro*, t'estàs equivocant i ens estem equivocant els qui t'ajudem.»

Un gest compromès el d'aquest grup de persones davant aquest acompanyament i molt adient el contingut de l'escrit d'un dels seus membres. De ben segur que la propera vegada que el noi vagi a la seva feina d'educador al menjador ho farà d'una altra manera, amb consciència de la importància de la seva tasca i del bé que fa als nois... i a ell mateix, formant i formant-se! «Ni demanàvem que ens alimentéssiu de franc, sinó que amb penes i fatigues treballàvem nit i dia per no ser una càrrega a ningú» (2Te 3,8). Són molts els joves que es troben sols, en situacions difícils semblants. La resposta tampoc és única perquè el Pare de tots mou els cors i convidava a compartir-la a molts homes i dones de bona voluntat.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: Jean Guitton (III)

Jean Guitton va escriure moltes paraules de fe. Totes sortiren de la seva recerca apassionada per trobar la Veritat; una recerca que va realitzar com a filòsof i com a cristià, empès per una convicció de la qual mai no va dubtar: que aquesta Veritat realment existia i es podia assolir. La fe per a ell significava el compliment de les aspiracions humanes més profundes i alhora la purificació o alliberament de totes les falsificacions o idolatries. És el que expressava en referència a l'ordre social:

«Si Déu no està per damunt del poble, és el poble qui es converteix en Déu, la llei humana en voluntat de Déu, el dret humà en dret diví. La llibertat de pensar de manera diferent a l'opinió pública esdevé idèntica a la blasfèmia. Llavors no hi ha ni democràcia, ni llibertat, ni laïcitat.»

I perquè la realitat de la vida personal, l'essència del que som, les creences més personals i profundes, es concentren en el moment de la mort, Guitton va compondre un llibre extraordinàriament suggestiu, original i en certa manera bell; no hi falten alguns trets d'humor. Es titula *El meu testament filosòfic*. Aquí l'autor recorre a un artífici que li permet dramatitzar la seva mort, el seu enterrament i el seu judici, fent comparèixer personatges, inclosos sants i el propi Jesucrist, que van ser decisius en la seva vida. Tot el llibre és una paraula de fe i de raó humana. Així, dirà a Lucifer:

«Si mai no he perdut la fe és perquè em semblava que en abandonar la fe traïa la raó crítica. Al cap i a la fi, he mantingut la fe per esperit crític...»

Fa passar en sengles diàlegs els grans inspiradors de la seva recerca: Pascal, per assentar la seva fe en Déu transcendent, Bergson per manifestar la seva fe en Jesucrist, Pau VI per justificar la seva condició de catòlic. Es converteix en espectador del seu propi enterrament, on té ocasió de conversar amb De Gaulle, amb Sòcrates, amb Blondel i amb Dant, i on fa una primera aproximació al gran tema de l'amor a propòsit del seu matrimoni, ridiculitzat per alguns, però defensat per la seva esposa, que confessa haver estat veritablement estimada, malgrat la seva fredor racional i «les seves distraccions»...

«Què és l'amor humà?... Un impuls de vida que es reflexiona, s'interioritza i s'eleva a l'espiritual. A la superfície la joventut, la bellesa, la passió, el plaer. En el primer nivell de profunditat, l'alegria, l'honor, la confiança, l'estima, el respecte amorós, la generositat tendra, l'afecte ferm i cordial... I en les grans profunditats? L'abisme que crida l'abisme.»

Però el centre d'aquesta obra és la dramatització del judici, ja que s'hi ha d'esbrinar el valor, el pes i el sentit de tota la seva existència. Hi ha càrrecs contra ell, però també testimonis que treballen al seu favor: François Mitterrand, que va morir possiblement en el llindar de la fe, gràcies al tracte que amb ell va mantenir en vida i, sobretot, santa Teresa de Lisieux. Quedava la qüestió definitiva. Havia confessat a Mitterrand: «Senyor president, sento no haver estimat prou». La seva última paraula en el judici estava escrita en un paper que li va caure a terra. Santa Teresa va córrer a recollir-lo. «Si us plau, llegeixi-ho vostè mateix». Era un text de Ruysbroek:

«Quan l'home considera en el fons de si mateix amb ulls cremats per l'amor la immensitat de Déu... i mirant-se a si mateix descobreix els atemptats contra l'immens i fidel Senyor... no coneix un menyspreu suficientment profund per a satisfer-se... Es resigna llavors a la voluntat de Déu i, en l'abnegació íntima troba la pau veritable. Els nostres pecats han esdevingut font d'humilitat i amor, estar immersos en la humilitat és estar immersos en Déu, ja que Ell és el fons de l'abisme...»

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

EMILI MARLÉS

L'amistat ciència-fe

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), amb el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, organitza, a partir del mes d'octubre, el primer curs 100% en línia en l'àmbit catòlic, a nivell mundial, de Diàleg teologia-ciència (www.scienceandfaithbcn.com). El curs, amb un modern mètode d'aprenentatge *e-learning*, està adreçat especialment a persones que tenen un rol formatiu dins l'Església: professors d'escoles cristianes, preveres, diaques, religiosos, catequistes. Mn. Emili Marlés, físic i doctor en teologia, és professor de cristologia a la FTC i director del projecte *Science and Faith in Dialogue*.

Per què un curs virtual com aquest?

Veiem que una de les principals dificultats culturals per acollir l'evangeli és la relació ciència-fe. La sensació de moltes persones és que es tracta de dos àmbits intel·lectuals totalment irreconciliables. Al curs abordem les principals qüestions que comporta aquesta relació per donar respostes positives.

La ciència i la fe es posen d'acord, per fi...

De fet, ja fa molt de temps que són amigues. Ara ens trobem en un moment històric privilegiat d'aquesta relació. L'*ecumenisme* entre aquests dos àmbits de saber està molt avançat, i cal donar-lo a conèixer.

Per què és necessari?

Els cristians hem de saber donar raó de la nostra fe en un món que està molt marcat per la ciència. Al curs posarem a l'abast els fruits més madurs del diàleg ciència-fe que s'han establert en els darrers 30 anys, encara molt poc coneguts. Aquest diàleg fa créixer la comprensió de la teologia i dona molt bones referències ètiques a la ciència perquè estigui sempre al nostre servei.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del fill pròdig (1)

Aquesta paràbola, potser la més bonica de totes, es coneix amb el nom de *paràbola del fill pròdig*. Efectivament, la figura del fill pròdig en la seva sort i dissort es pinta d'una manera tan impressionant que fa que ocupi el centre de tot el relat. Però en la paràbola hi ha de fet tres actors principals. Joachim Jeremias i altres autors ja van proposar d'anomenar-la amb el títol de *paràbola del pare bondadós*. Pierre Grelot, en canvi, assenyala —i em sembla que amb bons motius— que el relat gira pròpiament entorn dels dos germans, i diu que més aviat s'hauria de titular: *paràbola dels dos germans*.

El pare accedeix al desig del fill més petit i reparteix l'herència. Dona llibertat. Ell ja es pot imaginar què farà el fill petit, però deixa que faci el seu camí. Però, a l'hora del retorn, «encara era lluny que el seu pare el veié». I surt a trobar-lo. Escolta la confessió del fill i hi descobreix el camí interior que ha passat; descobreix que ha trobat el camí de la llibertat veritable. No el deixa acabar de dir, l'abraça i el besa i mana que es prepari un gran festí. Hi ha goig perquè el fill, que «havia mort» en sortir de casa amb la seva fortuna, ara viu un altre cop, ha ressuscitat, s'havia perdut i ha estat «retrobat».

L'essencial del text és sens dubte la figura del pare. Déu actua així perquè és Déu, el Sant. Déu té un cor i, per dir-ho així, aquest cor es gira contra ell mateix: aquí trobem tant en els profetes com en l'Evangeli la paraula *misericòrdia*, que, etimològicament, expressa la imatge de les entranyes de la mare. El cor de Déu canvia la indignació i, en comptes de castigar, perdona.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

1. Hacer lugar al recién llegado

Con estos breves comentarios deseo hacer llegar algunos sencillos comentarios para ayudar al buen crecimiento de los niños y hacer así que la tarea de los esforzados padres primerizos sea muy provechosa. Me refiero a los primeros años.

No deseo decir cosas nuevas. Sí que deseo ayudar a los padres a que comprendan que el advenimiento del hijo, de cada hijo, crea una situación nueva para la pareja. En esta nueva tesitura, ustedes, como progenitores responsables, deberán establecer nuevas reglas de convivencia para hacerle un lugar al recién llegado. Tendrán que negociar y renegociar. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse sobre el otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar a seguir.

Una aclaración: para agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino. Cuando escribo *ellos, niño, hijo o padres*, me estoy refiriendo a los dos sexos. Cuando quiera especificar alguna característica diferencial escribiré *ella, él*, etc. A propósito de las *madres*, aunque no lo vea escrito, piense en otros cuidadores habituales del niño, como abuelos, tíos, personal doméstico.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una arquitectura traspasada pel símbol

La potència de la construcció de la Sagrada Família descansa sobre la síntesi que es produeix entre la pedra i el símbol que li dona contingut ideal i espiritual. Aquesta síntesi desemboca en la bellesa, la qual, per Gaudí, s'identifica amb Déu, el Creador. No hi ha bellesa sense amor a la veritat. La bellesa, per a Gaudí, no surt de la competència professional, sinó de l'amor, a Déu i a la natura, a la humanitat i a cada persona: «Primer, l'amor; després, la tècnica», deia.

Per a ell, el foc de l'art comença a cremar quan es produeix la guspira entre l'amor i la tècnica, entre la passió del místic, que és divina, i els coneixements humans, que són el resultat de l'esforç i el treball. Gaudí anirà afinant la síntesi entre matèria i esperit que dona com a resultat la basílica de la Sagrada Família.

Gaudí es troba representat dues vegades a la Sagrada Família. En els dos casos es tracta d'un homenatge fet pels seus deixebles, quan ell ja havia mort: a la façana del Naixement, Gaudí dona rostre a la imatge de Sant Josep (portal de l'esperança) i a la façana de la Passió, en el nivell mitjà el rostre de Crist és adorat per una figura que s'agenolla: Antoni Gaudí.

Jordi Bonet/Armand Puig
Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 16. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.
- 17. ■ Dimarts** [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa.
- 18. ■ Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
- 19. ■ Dijous** (□ Barcelona) [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
- 20. ■ Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.
- 21. ■ Dissabte** [Efe 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.
- 22. ■ † Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o més breu: 16,10-13)]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Felix IV, papa (526-530).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havieu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

Crist portant la creu (fragment). Obra de Luis de Morales, Galeria degli Uffizi (Florència)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-10)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdía una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.»

»I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdía una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja del monte, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un novillo de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo, diciendo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Y el Señor se arrepintió de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borrar mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / Mi sacrificio es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú no lo desprecias. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano:

Doy gracias a Cristo Jesús, nuestro Señor, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio. Eso que yo antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí, porque yo no era creyente y no sabía lo que hacía. El Señor derrochó su gracia en mí, dándome la fe y el amor en Cristo Jesús. Podéis fiaros y aceptar sin reserva lo que os digo: que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero. Y por eso se compadeció de mí: para que en mí, el primero, mostrara Cristo Jesús toda su paciencia, y pudiera ser modelo de todos los que creerán en él y tendrán vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.»

Jesús les dijo esta paràbola: «Si uno de vosotros tiene cien ovejas y se le pierde una, ¿no deja las noventa y nueve en el campo y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la oveja que se me había perdido." Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.»

»Y si una mujer tiene diez monedas y se le pierde una, ¿no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la moneda que se me había perdido." Os digo que la misma alegría habrá entre los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»

COMENTARI

(Només comentem Lc 15,1-10, donat que la paràbola del fill pròdig ja va ser llegida i comentada el passat diumenge IV de Quaresma)

La festa de Déu

Jesús ens proposa dues paràboles similars: el pastor que perd una ovella d'un ramat de cent, i la dona que perd una moneda d'un conjunt de deu. El text de l'evangeli de Lluç conté a continuació encara una tercera paràbola, la del pare que perd un fill de dos. Hi ha una progressió en el conjunt d'aquestes tres paràboles: es perd un 1%, un 10% i un 50% del que es té.

Aquestes paràboles parteixen d'una crítica que rep Jesús dels fariseus i mestres de la Llei per la seva actitud propera i acollidora amb els cobradors d'impostos i altres pecadors que s'acostaven per escoltar-lo.

El critiquen perquè d'aquesta manera creuen que Jesús es contamina amb la seva companyia. Jesús es defensa amb aquestes paràboles en què un personatge fa tot el que pot per a cercar allò que ha perdut.

L'actitud del pastor resulta desconcertant: si deixa les ovelles per sortir a cercar-ne una que s'ha esgarriat, quan torni trobarà que tota la resta s'ha escampat. Aquest pastor, però, no és un pastor qualsevol, sinó Jesús mateix que sap que les noranta-nou ja estan assegurades, perquè són els justos que obren com cal. En canvi, els esforços cal concentrar-los en aquells esgarriats que caminen lluny de casa i que cal sortir a cercar. I és que Jesús és el bon pastor (cf. Jn 10) que ha vingut a cercar-nos per retornar-nos a Déu.

La dona que ha perdut una moneda també ho remou tot per trobar-la, cosa gens fàcil a les cases populars d'aquella època que no tenien finestres i eren d'una única habitació que servia per a tot, amb el sòl de terra i palla. La dona encén els llums d'oli per a remenar-ho tot fins que aparegui la moneda buscada.

Quin enrenou per al pastor i per a la dona cercar l'ovella i la moneda que han perdut. Per això la seva troballa provoca una gran alegria que cal compartir: fer festa amb els companys i veïns. També al cel fan festa cada vegada que ens convertim i ens deixem reconciliar amb Jesús i amb els germans.

CRÒNICA

Assemblea de diaques. Va tenir lloc el passat dimarts 3 de setembre a la Casa de l'Església. Van començar amb la pregària de vespres i l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i després van continuar amb la reunió de treball en la qual van fer balanç de les activitats realitzades durant el curs passat, amb una mirada especial a la cloenda diocesana de l'Any de la Fe, del proper diumenge 24 de novembre.

AGENDA

Inici de curs al Seminari Conciliar. El proper dijous 19 de setembre, a les 19 h, tindrà lloc la celebració d'inici de curs, amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach, del bisbe Agustí Cortés, i del rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull. Iniciarà amb una reunió de presentació del nou curs, continuarà amb l'Eucaristia, a la capella del Seminari, i acabarà amb el sopar de germanor. Enguany començarà els estudis al Seminari Xavier Montané, del Prat de Llobregat.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Amb ell, són set seminaristes majors i un de menor de la nostra diòcesi.

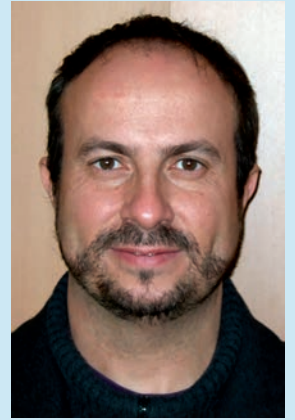
PELEGRINATGES

Família, viu l'alegria de la Fe! 26 i 27 d'octubre. Pelegrinatge de famílies de tot el món a Roma, amb motiu de l'Any de la Fe. Aquest esdeveniment és promogut pel Pontifici Consell per a la Família, i vol ser una invitació a les famílies, amb fills i avis, a testimoniar la seva fe amb alegria i confiança, a la tomba de Sant Pere, i una ocasió de pregar i reflexionar sobre el valor de la família com a lloc privilegiat de transmissió de la fe. Més informació: www.familia.va.

I tu, com vius l'Any de la Fe en plena crisi?

En primer lloc cal dir que com a prevere, l'Any de la Fe és tot un goig inesperat, perquè amb la comunitat cristiana de Sant Joan Baptista de Vilanova estem, sota aquest motiu, moguts a una renovació espiritual concretada en un temps assembleari sota aquesta temàtica, i això em motiva especialment. Alhora, però, el marc de la crisi i totes les seves contínues concrecions en persones i situacions, amb noms i cognoms coneguts, em fan viure una contradicció interior molt forta, perquè per una part intento viure i predicar un contingut de fe molt a prop de Jesucrist, però constato al mateix temps les meves comoditats i seguretats que m'allunyen de la realitat molt dura de la gent que m'envolta. És per això que vull il·luminar aquesta intranquil·litat que visc amb el do de la fe. L'Any de la Fe ha de ser l'any de la confiança en Déu, i no tant en les nostres seguretats i comoditats. Aquesta suma de situacions (Any de la Fe i crisi) per a la meua vida, en aquest moment, és providencial per a no justificar-me, sinó donar una resposta concreta i encarnada a molta gent que conec. Al mateix temps, també, em sento cridat a ser més profètic amb la meua comunitat, encara que algunes prèdiques puguin incomodar, com ja m'ha passat. Tota una oportunitat per ser més de Crist.

Agustí Panyella,
prevere

(Extret de Crit Solidari núm. 10, abril 2013, butlletí periòdic de l'Equip de Pastoral Obrera)

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: Jean Guitton (III)

Jean Guitton escribió muchas palabras de fe. Todas salieron de su búsqueda apasionada por hallar la Verdad; una búsqueda que realizó como filósofo y como cristiano, impelido por una convicción de la que nunca dudó: que esa Verdad realmente existía y se podía alcanzar. La fe para él significaba el cumplimiento de las aspiraciones humanas más profundas y al mismo tiempo la purificación o liberación de todas las falsificaciones o idolatrías. Es lo que expresaba en referencia al orden social:

«Si Dios no está por encima del pueblo, es el pueblo quien se convierte en Dios, la ley humana en voluntad de Dios, el derecho humano en derecho divino. La libertad de pensar de forma distinta a la opinión pública se vuelve idéntica a la blasfemia. No hay entonces ni democracia, ni libertad, ni laicidad.»

Y puesto que la realidad de la vida personal, la esencia de lo que somos, las creencias más personales y profundas, se concentran en el momento de la muerte, Guitton compuso un libro extraordinariamente sugestivo, original y en cierto modo bello; no le faltan algunos rasgos de humor. Se titula *Mi testamento filosófico*. Aquí el autor recurre a un artificio que le permite dramatizar su muerte, su entierro y su juicio, haciendo comparecer personajes, incluidos santos y el propio Je-

sucristo, que fueron decisivos en su vida. Todo el libro es una palabra de fe y de razón humana. Así, dirá a Lucifer:

«Si nunca he perdido la fe es porque me parecía que al abandonar la fe traicionaba la razón crítica. En resumidas cuentas, he mantenido la fe por espíritu crítico...»

Hace pasar en sendos diálogos a los grandes inspiradores de su búsqueda: Pascal, para asentar su fe en Dios trascendente, Bergson para manifestar su fe en Jesucristo, Pablo VI para justificar su condición de católico. Se convierte en espectador de su propio entierro, donde tiene ocasión de conversar con De Gaulle, con Sócrates, con Blondel y con Dante, y donde hace una primera aproximación al gran tema del amor a propósito de su matrimonio, ridiculizado por algunos, pero defendido por su esposa, que confiesa haber sido verdaderamente amada, a pesar de su frialdad racional y «sus despistes»...

«¿Qué es el amor humano?... Un impulso de vida que se reflexiona, se interioriza y se eleva a lo espiritual. En la superficie, la juventud, la belleza, la pasión, el placer. En el primer nivel de profundidad, la alegría, el honor, la confianza, la estima, el respeto amoroso, la generosidad tierna, el afecto firme y cordial... ¿Y en las grandes profundidades? El abismo que llama al abismo.»

Pero el centro de esta obra es la dramatización del juicio, ya que en él se ha de dilucidar el valor, el peso y el sentido de toda su existencia. Hay cargos contra él, pero también testigos que trabajan a su favor: François Mitterrand, que murió posiblemente en el umbral de la fe, gracias al trato que con él mantuvo en vida y, sobre todo, santa Teresa de Lisieux. Quedaba la cuestión definitiva. Había confesado a Mitterrand: «Señor presidente, siento no haber amado lo suficiente». Su última palabra en el juicio estaba escrita en un papel que le cayó al suelo. Santa Teresa corrió a recogerlo. «Por favor, léalo usted misma». Era un texto de Ruysbroek:

«Cuando el hombre considera en el fondo de sí mismo con ojos quemados por el amor la inmensidad de Dios... y mirándose a sí mismo descubre los atentados contra el inmenso y fiel Señor... no conoce un desprecio suficientemente profundo para satisfacerse... Se resigna entonces a la voluntad de Dios y, en la abnegación íntima encuentra la paz verdadera. Nuestros pecados se han convertido en fuente de humildad y amor, estar inmersos en la humildad es estar inmersos en Dios, ya que Él es el fondo del abismo...»

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat